Alajärveläinen **Leo Ketonen** on työskennellyt hautausurakoitsijana eli hauturina, kuten mies itse ammattiaan nimittää, jo nelisenkymmentä vuotta. Ennen aloittamistaan perheyrityksessä hän työskenteli hitsarina, mutta työvoiman tarve vei hänet puolison perheen yritykseen, alajärveläiseen Kukka ja hautaustoimisto Laukkoseen.

– Alkuun olin puolisoni **Marja-Riitan** isän mukana poliisiajoissa, eli noutamassa vainajia onnettomuuspaikoilta ja kodeista. Niissä tuli välillä vastaan kovia tapauksia, jotka ovat jääneet mieleen, Ketonen muistelee.

Ketonen kohtaa työssään ihmiset herkimmillään, suuren surun hetkellä. Häntä itseään tukee usko, jonka varaan voi laskea murheensa ja johon voi tukeutua.

– Koen, että usko auttaa myös suurimman surun hetkellä.

Surun murtamat ihmiset ovat usein shokissa. Kaikkea tietoa ei silloin voi antaa kerralla, eikä kaikkea hoitaa kerralla, vaikka kuolemaan liittyykin paljon käytännön asioita, jotka on hoidettava.

– Särkyneelle on puhuttava hiljaa, Ketonen kuvaa tapaansa toimia omaisten kanssa.

Monelle omaiselle kuoleman kohtaaminen on vierasta. Suru täyttää mielen, mutta samalla omaisen pitäisi omaksua paljon uutta tietoa. Ketonen sanookin, että hautaustoimistossa pyritään auttamaan mahdollisimman paljon.

– Jos esimerkiksi kantajia ei omasta takaa ole, autamme heidän löytämisessään. Lisäksi voimme esimerkiksi neuvoa, kenen puoleen kääntyä myöhemmin, kun on perunkirjoituksen aika.

Kantajina auttavat usein Alajärven raavaat miehet, seurakunnan pitkään toimineen lauluryhmän jäsenet.

Työvuosiensa aikana Ketonen on nähnyt muutoksen hautajaistavoissa. Alajärvellä ja Alavudella, joissa hän työskentelee, perinteet ovat edelleen pääosin voimissaan, mutta muutoksiakin on tullut.

Koronavuodet pienensivät hautajaisia pysyvästi. Aiemmin hautajaiset olivat usein tapahtuma, johon osallistui laajasti sukua ja muita ystäviä ja tuttavia. Nykyisin muistotilaisuudet ovat pienempiä ja paikalla usein vain lähimmät sukulaiset.

– Se vie kuolemaa kauemmaksi arjesta, tavallaan etäännyttää. Oman läheisen hautajaiset saattavat olla ensimmäinen kerta, kun hautajaisiin osallistutaan.

Pienenemisestä huolimatta hautajaiset ovat yhä usein hyvin perinteisiä. Suurin osa vainajista haudataan edelleen arkussa.

– Viime vuosina tuhkaukset ovat lisääntyneet tälälläkin, niitä on keskimäärin kerran kuussa.

Leo Ketonen muistuttaa surevia omaisia perustarpeista, nukkumisesta ja syömisestä.

"Aika parantaa haavat, mutta arpi jää. Joskus omainen tuntee tarvetta löytää kuolemalle syy, joku taho jota syyttää. Se on kuitenkin turhaa. Kuolema on vääjäämätön osa meidän kaikkien elämää."
Leo Ketonen

Ketonen kulkee vainajan viimeisen matkan mukana kuoleman hetkestä hautaan saakka. Hän pukee vainajan ja kuljettaa tämän odottamaan hautausta. Hautajaisissa hän huolehtii, että asiat sujuvat, ja voi toimia myös valokuvaajana.

– Kovinkaan monet omaiset eivät enää ole mukana pukemassa vainajaa itse, mutta moni tahtoo nähdä rakkaansa vielä viimeisen kerran, kun hän on puettuna arkussa.

Alajärvellä kuljetukseen liittyy edelleen, jos omaiset niin tahtovat, viimeinen käynti kotona.

– Kotipihassa voidaan veisata virsi.

Usein Ketosen mukana on vainajan lähin omainen. Matkalla autossa ehtii keskustella monesta asiasta.

– Joku saattaa puhua paljonkin, toinen olla aivan hiljaa. Toimin sen mukaan, mitä omainen toivoo.

Yhdestä asiasta Ketonen pyrkii omaisia muistuttamaan. Perusasioista on pidettävä huolta murheen keskelläkin.

– Usein kysyn, että oletko saanut nukuttua ja muistanut syödä. Itsestään pitää huolehtia, jotta jaksaa.

Ketosen mukaan lähes jokaisen vainajan viimeisellä matkalla on mukana saattajia. Kun arkku siirretään odottamaan hautausta, kuunnellaan kirkkopihassa kellot ja usein myös lauletaan.

– Vain muutaman kerran olen ollut tilanteessa, jossa olen yksin siirtämässä arkkua tapulinkantaan eli Alajärven kirkon kellotapulin yhteydessä olevaan kylmiöön.

Suru on kokonaisvaltainen tunne. Ketonen sanoo, että aina omakaan silmäkulma ei pysy kuivana ja omaisten suru vaikuttaa myös häneen. Vaikeimpia ovat olleet pienten lasten kuolemat. Pienen arkun äärellä tunne on vahva, suru tarttuu.

– Vanhempien ihmisten kuolema on luonnollista. Nuorten ja etenkin lasten kuolemat vaikuttavat. Niissä tilanteissa sanat katoavat. Moni vanha ihminen on ehtinyt jo toivoa pääsevänsä pois.

Työ on kuitenkin opettanut sen, että toisten suruja ja murheita ei voi jäädä kantamaan. Hän itse sanoo jaksavansa uskonsa avulla. Apu tulee ylhäältä.

– Vertaistuki on myös tärkeää. Moni saa helpotusta sururyhmästä. On helpottavaa, kun voi puhua tunteistaan sellaisille, jotka tietävät mitä puhuja tarkoittaa.

Ja lopulta aika on se, jonka avulla surusta selviää.

– Aika parantaa haavat, mutta arpi jää. Joskus omainen tuntee tarvetta löytää kuolemalle syy, joku taho jota syyttää. Se on kuitenkin turhaa. Kuolema on vääjäämätön osa meidän kaikkien elämää.

PIIA SAARENKETO
Alajärvi

SYNTYNEET

Seinäjoen keskussairaala

23.9.2026 pikkuveli Leolle ja Maunolle, Toni Laine ja Heidi Myllyniemi, Isokyrö.

12.10.2026 poika, Petra Pohjalainen ja Vili Hautala, Kauhajoki.

14.10.2026 pikkusisko Topiakselle, Maiju-Kaisa ja Jouni Rinne, Ilmajoki.

14.10.2026 poika, Milla ja Samuli Aaltonen, Ilmajoki.

18.10.2026 poika, Camilla Hedman ja Toni Hirsimäki, Seinäjoki.

22.10.2026 pikkusisko Veeralle, Sonja Sauhke ja Mika Ortila, Seinäjoki.

26.10.2026 pikkusisko Lukalle ja Nooalle, Maria ja Mikko Kalijärvi, Lapua.

26.9.2026 pikkuveli Tuomakselle, Pipsalle ja Roopelle, Olli ja Selma Heikkilä, Kauhajoki.

Satasairaala, Pori

23.10.2026 pikkusisko Ainolle ja Elsille, Jenni ja Ville-Veikko Lindholm, Nakkila.

Oulun yliopistollinen sairaala OYS

3.10.2026 poika, Ella Kuoppamaa (o.s. Pitkäkoski) ja Sami Kuoppamaa, Oulu.

Voit ilmoittaa uuden perheenjäsenen syntymästä palstalle veloituksetta nettilomakkeella ilkkapohjalainen.fi/syntyneet

Jylhää kokeellisuutta

LEVYT

SINIJAPETE.

Tomi Kankaisen aivoitusten lapsi Confusion Field ei pelkää analysoida tummia tasoja.

Confusion Field: Resilience Remains (CF)
****

Multi-instrumentalisti Tomi Kankainen soitti nuoruudessaan eri yhtyeissä, mutta alkoi vähitellen kaavailla omia projekteja. Lopulta hän synnytti Confusion Fieldin, joka heittäytyy estoitta muhkean kokeellisiin maisemiin.

Resilience Remains syntyi eri tavalla kuin aiemmat albumit, sillä äänitysstudiossa rumpupallille istahti italialainen virtuoosi Martino Malacrida. Kyky tukee Tomi Kankaisen visioita komeilla rytmipurkauksilla.

Albumi vyöryttää rockilla, popilla ja metallilla vuorattuja atmosfäärisiä tunnelmia, joissa syntetisaattorien kutomat kollaasit ovat olennainen osa kokonaisuutta. Tuhti ilmavuus muistuttaa hetkittäin Porcupine Treen tyyliä ilmaista itseään.

Teemallisesti sävellyksissä puretaan muun muassa harhakuvien särkymistä sekä ihmisen käyttäytymisen arveluttavia puolia, mikä istuu uhkaaviin väreisiin.

Maija Vilkkumaa: Karaoke-queen (Kaiku)
***

Maija Vilkkumaa tyylittelee levyllä, joka pyrkii luotaamaan mielen oikkuja modernissa ajassa. Vaikka muusikko käsittelee vaikeita aiheita, toivo sinnittelee mukana.

Karaoke-queenin biisit kuulostavat tutulta radiosoittoa hakevalta popilta. Vilkkumaan oivallukset ovat parhaimmillaan, kun sovituksiin ujutetaan syvää sykettä.

Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri: Ringraziamenti (Alba)
****

Ringraziamenti rakentui Jaakko Kuusiston, Mats Larsson Gothen ja Sally Beamishin sävellysten ympärille. Uhkean kauniiden tulkintojen vuoropuheluissa soi kiitollisuus.

Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin elokuvalliset äänilakeudet tuntuvat tehokkailta – etenkin Kuusiston kutomat tasot toistuvat dramaattisina. Sellisti Jan-Erik Gustafsson pudottautuu tiimellyksiin omistautuneesti.

Lassi Friman: Alteration (Flame Jazz)
***

Kitaristi ja säveltäjä Lassi Friman houkutteli Alterationille avukseen rumpali Joonas Riipan, kontrabasisti Antti Lötjösen sekä kosketinsoittaja Toomas Keski-Säntin.

Kepittäjän esikoiskiekko taivaltaa rennoin kuvioin jazzin fuusioituneista aineksista perinteikkääseen menoon, joka tuo mieleen kitaristilegenda Wes Montgomeryn juohevuuden. Sähköpiano sivelee äänitteelle lämpöä.

Aliisa Syrjä: Vois kelle vaan tapahtuu (Warner)
****

Aliisa Syrjän toinen pitkäsoitto Vois kelle vaan tapahtuu siivilöi vaikuttavasti ihmissuhteiden kipukohtia. Miellyttävän orgaaninen poprock onnistuu koskettamaan.

Syrjän kappaleissa huomion herättää niiden läpitunkeva rehellisyys. Kun artisti tilittää tuntemuksiaan käsinkosketeltavalla herkkyydellä, kuluttajalla ei ole muuta mahdollisuutta kuin antautua vietäväksi.

Dinosaur Jr.: There Near (Jagjaguwar)
***

Dinosaur Jr. palasi uransa alkupuolen mutkattomaan sointiin. There Near ei keksi mitään uutta vaihtoehtorockin saralla, mutta se heiluu vapautuneella tavalla.

J. Mascis, Lou Barlow ja Patrick Murphy veivaavat autotallirypistelyä, joka rullaa. Vivahteet liikkuvat rosoisuudesta helmeileviin pintoihin.

Five Finger Death Punch: Legacy (BNM)
****

Legacy näyttää, että Five Finger Death Punch yhä taitaa groovaavan metallin ja hardrockin melodisen symbioosin. Bändin ilme on tanakka, joskin kuulaudelle löytyy tilaa.

Poppoo heijastaa esityksissään kokemiaan kamppailuja. Voimaa on kuin pienessä kylässä, mitä Five Finger Death Punch hyödyntää kadehdittavan tehokkaasti.

JUHA SEITZ